

Είδηση δεν είχε πάρει η Πηνελόπη για όλα όσα συνέβησαν. Κλεισμένη στο δωμάτιό της να κλαίει τον άντρα της την είχε βρει η Αθηνά και της είχε βαρύνει τα βλέφαρα, ρίχνοντάς την σε ύπνο βαθύ. Την ξύπνησε η Ευρύκλεια: Ο ζητιάνος ήταν ο άντρας της ο Οδυσσέας και είχε ήδη ξεπαστρέψει όλους τους μνηστήρες!

Μια έκλαιγε η Πηνελόπη, μια γελούσε. Η αμφιβολία την βασάνιζε. Όσο κι αν ήταν γενναίος και δυνατός ο Οδυσσέας, πώς γινόταν μόνος αυτός να σκοτώσει πάνω από εκατό μνηστήρες; Η Ευρύκλεια δεν ήξερε να της πει πώς έγινε. Όμως, αμφιβολία για το ποιος ήταν δεν είχε. Το σημάδι στον μηρό, της τον είχε αποκαλύψει. Η Πηνελόπη δεν ήταν σίγουρη. Κατέβηκε να δει με τα μάτια της.

Η μεγάλη αίθουσα ήταν καθαρισμένη από τα αίματα, τα πτώματα βρίσκονταν θειαφισμένα στην αυλή. Κι ο Οδυσσέας καθόταν πλάι στην εστία. Η Πηνελόπη στάθηκε απέναντί του. Ήταν αυτός; Δεν ήταν; Για ώρα έμενε βουβή. Βουβός την κοιτούσε κι εκείνος. Κι ο Τηλέμαχος ήταν που έσπασε τη σιωπή, ξεσπώντας στη μάνα του που την είπε άκαρδη: Γύρισε ο άντρας της, την απάλλαξε από τους μνηστήρες κι εκείνη, αντί να πέσει στην αγκαλιά του, ούτε ένα λόγο δεν είχε να του απευθύνει. Η Πηνελόπη ψέλλισε πως ήθελε να βεβαιωθεί. Ο Οδυσσέας της έδωσε δίκιο. Χρόνο χρειαζόταν η γυναίκα του. Εκείνοι όμως δεν είχαν. Μόλις μαθευόταν ο φόνος των μνηστήρων, θα έπρεπε να αντιμετωπίσουν την οργή των συγγενών. Ωρα ήταν να πλυθούν και να στήσουν γλέντι, ώστε οι απέξω να μην καταλάβουν, τι έχει γίνει, και να νομίσουν πως στήθηκε γιορτή για τον γάμο της Πηνελόπης. Μετά, ο ίδιος, ο Τηλέμαχος και οι δυο βοσκοί θα έβγαιναν στην ύπαιθρο να οργανωθούν.

Το γλέντι είχε ανάψει για καλά, όταν η Ευρυνόμη τέλειωσε το λούσιμο του Οδυσσέα. Είχε και πάλι βάλει το χέρι της η Αθηνά και τον είχε κάνει να μοιάζει νέος και δυνατός όταν μπήκε στη μεγάλη αίθουσα και στάθηκε απέναντι στην Πηνελόπη που συνέχιζε να τον κοιτάζει με υποψία. Η στάση της είχε αρχίσει να τον ενοχλεί. Της το είπε. Έπειτα, γύρισε στην Ευρύκλεια και της ζήτησε κάπου να του στρώσει να κοιμηθεί.

Η Πηνελόπη άρπαξε την ευκαιρία. Έδωσε διαταγή στην Ευρύκλεια να βγάλει το κρεβάτι τους έξω από την κρεβατοκάμαρα κι εκεί να του στρώσει. Ο Οδυσσέας θύμωσε για τα καλά (ψ 182 κ.ε., σε μετάφραση Ιάκωβου Πολυλά):

«Τώρα είπες λόγον, ω γυνή, που την καρδιά μου σχίζει*

την κλίνη ποιος μου 'φερε αλλού; Δύσκολο και τεχνίτης

καλός θα το κατόρθωνε* μόνον θεός αν έλθει

ακόπως θα την έπαιρνε, αν θέλει, 'ς άλλο μέρος*

αλλά θνητός δεν την κινεί κι αν άνδρας είναι νέος*

επειδή μέγα ευρίσκεται 'ς την εργασμένην κλίνη

θαύμα* κ' εγώ το μόρφωσα με τέχνη, κανείς άλλος.

Μες την αυλή ήταν φυτό μακρόφυλλης ελαιάς,

ολόχλωρ', ολοφούντωτο, και στύλου πάχος είχε.

Ολόγυρά της θάλαμον εσήκωσα κτισμένον

με πικνούς λίθους, κ' έθεσα σκεπήν επάν' ωραίαν,

πρόσθεσα και θυρόφυλλα καλά συναρμοσμένα.

Και, αφού την κόμην έκοψα της φουντωτής ελαίας,

με τέχνη τον γυμνόν κορμόν σκερπάνισ' απ' την ρίζα,

κ' έπλασ' αυτόν κλινόποδα με στάθμην ισιασμένον,

και τρύπες τόννευσα παντού* και αυτούθ' εγώ την κλίνην

άρχισα και την μόρφωσα μ' εντέλειαν, ως που βγήκε

όλη ελεφαντοκόλλητη και αργυροχρυσωμένη*

και ταύρου μέσα ετάνυσα λουρί πορφυρωμένο.

Ιδού, σου εφανέρωσα το γνώρισμα* και αν μένει

η κλίνη μ' άσειστη, ω γυνή, ή της ελαίας

τον πόδ' αν κάποιος έκοψε και αλλού την έχει φέρει».

Ήταν ένα μυστικό που μόνο οι δυο τους και η βάγια Ακτορίδα γνώριζαν. Η Πηνελόπη πια δεν είχε αμφιβολία ότι μπροστά της βρισκόταν ο άνδρας της ο Οδυσσέας. Ρίχτηκε με κλάματα στην αγκαλιά του. Μετά από είκοσι ολόκληρα χρόνια, το ζευγάρι μπορούσε να κοιμηθεί και πάλι αγκαλιασμένο. Η θεά Αθηνά φρόντισε να κάνει την Ηώ ν' αργήσει να ζέψει το άρμα της

καθυστερώντας έτσι την αυγή.

(τελευταία επεξεργασία, 11 Ιουνίου 2022)